

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2015, č. j. DSH/11539/15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2016, č. j. 17 A 86/2015 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 31. 7. 2015, č. j. MMP/178476/15, uznal žalobce vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Toho se měl žalobce dopustit tím, že: „*dne 26. 10. 2014 v době okolo 20:18 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Karlovarská ulice, v blízkosti budovy č. 107, ve směru jízdy do centra města, jel jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn.: Audi A8, RZ: X, a v úseku, kde je zvláštním právním předpisem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km.h^{-1}, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o více než 20 km.h^{-1}.*“ Správní orgán prvního stupně mu za tento přestupek uložil pokutu ve výši 2.800 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud především nepřisvědčil žalobní námitce, že správní orgán prvního stupně vycházel ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spise, neboť dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí bylo založeno na dostatečném množství jednoznačných, vzájemně propojených a nerozporných důkazů (oznámení o přestupku, úřední záznam, výpis z evidenční karty řidiče, záznam o přestupku s fotodokumentací, videozáznam, protokol o ústním jednání a svědecké výpovědi policistů str. H. a str. N. provádějících měření rychlosti), které ve svém souhrnu nemohly vést k jinému závěru, než že měření rychlosti vozidla, které řídil žalobce, bylo provedeno řádně a žalobce se přestupku dopustil.

[5] Jako nedůvodné shledal rovněž námitky, že při měření rychlosti došlo k tzv. jednoduché reflexi (odražení radarového paprsku od plochy, která se nachází ve svislé poloze v prostoru měření rychlosti, zpět do jízdní dráhy); že silničním radarovým rychloměrem AD9C (dále jen „rychloměr“) bylo změřeno jiné vozidlo, než to, které žalobce řídil, a to vozidlo jedoucí ve stejném jízdním pruhu bezprostředně před vozidlem řízeným žalobcem; že zásahové policejní vozidlo nebylo před měřením řádně ustaveno; že z dokazování nevyplývá, kolika jiným vozidlům zasahující policisté toho dne měřili rychlost a zda bylo vozidlo řádně ustaveno před každým tímto měřením; že policisté nebyli proškoleni k obsluze rychloměru; že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod a nikoliv 50 km/hod.

[6] Nakonec krajský soud vyslovil, že žalobcem navržené důkazy neprovedl pro jejich nadbytečnost. Měl totiž za dostatečně prokázané, že se žalobce posuzovaného přestupku dopustil.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; v žalobě totiž vznesl celou řadu námitek, se kterými se krajský soud dostatečně nevypořádal.

[9] Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud řádně nezdůvodnil, proč shledal nedůvodnou námitku týkající se ovlivnění správnosti měření rychlosti tzv. jednoduchou reflexí. Stěžovatel měl na rozdíl od krajského soudu za to, že na fotografii pořízené rychloměrem je zachycena jen zadní část měřeného vozidla, která se nachází v její levé části, tedy nikoliv ve standardní pozici, přičemž poznávací značka vozidla není čitelná. Závěry, k nimž dospěl krajský soud, jsou tedy v rozporu se skutečností. Krajský

soud nadto nebyl způsobilý sám o sobě vyhodnotit tuto fotografii a dovodit, že výsledek měření rychlosti nebyl ovlivněn v důsledku tzv. jednoduché reflexe. Jelikož se jedná o otázku technického charakteru, měl si za tímto účelem obstarat odborné vyjádření nebo znalecký posudek.

[10] Krajský soud se podle stěžovatele nedostatečně vypořádal i s námitkou, že na fotografii pořízené rychloměrem je zachyceno též jiné vozidlo jedoucí ve stejném jízdním pruhu před vozidlem, které řídil stěžovatel. Stěžovatel setrvává na tom, že rychlost byla změřena právě tomuto druhému vozidlu. Na rozdíl od krajského soudu se stěžovatel nedomnívá, že se jedná o světla vozidla jedoucího v protisměru nebo světla protijedoucí tramvaje.

[11] Stěžovatel má za to, že se krajský soud řádně nevěnoval ani námitce, podle níž měřící policejní vozidlo nebylo pro měření řádně ustaveno. Stěžovatel byl na rozdíl od krajského soudu přesvědčen o tom, že k řádnému ustavení vozidla byla potřeba vzájemná součinnost nejméně dvou osob. Tak tomu však v posuzované věci nebylo, neboť ustavení provedla jen jedna osoba, což je nesporné. Ustavení vozidla tedy nebylo provedeno řádně, a nemohlo proto být správné ani samotné měření rychlosti.

[12] Krajský soud podle stěžovatele dostatečně nevypořádal také další námitku, podle níž policejní vozidlo, v němž byl rychloměr nainstalován, bylo současně vozidlem zásahovým, tedy tím, které se rovněž rozjíždělo za změřenými vozidly. Takové vozidlo mělo být podle stěžovatele ustavováno po každém jednotlivém výjezdu; z dokazování přitom nevyplývá, že tak bylo činěno. Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, podle nějž nebylo relevantní, kolik vozidel zasahující policisté daný den měřili, kolik výjezdů uskutečnili a zda před každým měřením řádně ustavili vozidlo, ale zda ustavili vozidlo před měřením rychlosti vozidla, které řídil stěžovatel.

[13] Stěžovatel konečně namítal i to, že ačkoliv na podporu svých tvrzení v žalobě navrhl provedení celé řady důkazů (návodem k obsluze rychloměru, fotografií pořízenou rychloměrem), krajský soud je neprovedl s odkazem na jejich nadbytečnost. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014 - 34, týkající se situací, v nichž může soud důkazním návrhům účastníka řízení nevyhovět. Stěžovatel měl za to, že jím navržené důkazy byly relevantní a mohly zpochybnit závěry, k nimž došly správní orgány ve správním řízení.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s argumenty uvedenými v kasační stížnosti, zcela setrvává na svých závěrech obsažených ve vyjádření k žalobě a ztotožňuje se se závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Kasační stížnost je podle jeho názoru nedůvodná; navrhl proto, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Z obsahu kasační stížnosti je zjevné, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a též pro vadu řízení spočívající v neprovedení navržených důkazů. Namítá tedy kasační důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před krajským soudem ve smyslu tohoto ustanovení je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[18] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[19] Jak již Nejvyšší správní soud také vyslovil, s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[20] Nejvyšší správní soud stěžovateli ohledně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nepřisvědčil. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi stěžovatelem uplatněními žalobními námitkami. Byť ve vztahu k některým ze žalobních námitek jistě mohl krajský soud svoji argumentaci rozvinout i podrobněji, způsob, jakým k vypořádání žalobních námitek přistoupil, nepůsobí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou kasačního soudu, která by opodstatňovala zrušení napadeného rozsudku. Ostatně stěžovatel proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[21] Stěžovatel nejprve namítal, že krajský soud nedostatečně vypořádal žalobní námitku týkající se tzv. jednoduché reflexe. Vznik tohoto jevu v době měření rychlosti vozidla, které řídil, dovozoval z toho, že fotografie pořízená rychloměrem je nekvalitní a měřené vozidlo na ní není zachyceno celé. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že při měření rychlosti mohl rychloměr namísto vozidla zaměřit sloupy veřejného osvětlení a další překážky, které se v místě měření nacházejí; to vše podle něj vyplývá z návodu k obsluze rychloměru.

[22] Krajský soud této žalobní námitce nepřisvědčil. Uvedl, že: *„[j]elikož právě fotografie na záznamu z radaru jasně zobrazuje vozidlo žalobce s poznávací značkou a reálnou změřenou rychlostí, dle názoru soudu tento důkaz nebyl zpochybněn tvrzením žalobce, že mohlo dojít k jednoduché reflexi. Vzniku tohoto jevu nenasvědčují žádné okolnosti, když z fotografie nic takového nevyplývá a vozidlo žalobce je jako jediné na ní zachyceno, a to ve standardní pozici. Soud se tak plně ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí o nedůvodnosti tvrzení žalobce o vzniku tohoto jevu. Není dále pravdou, že by na snímku nebylo vidět celé vozidlo žalobce, ale jen jeho část, a to v levém dolním rohu. Vozidlo na fotografii je zcela zřetelně viditelné a umístěné uprostřed snímku. Na závěru, že nedošlo v daném případě k tzv. jednoduché reflexi, nic nemění ani skutečnost, že na předmětném snímku není vidět okolní zástavba. Soud nemá ani důvodnou pochybnost o tom, že měření bylo prováděno na místě specifikovaném v prvoinstančním rozhodnutí, neboť toto je zcela jednoznačně patrné z policisty pořízeného videozáznamu.“* Krajský soud tedy uvedenou námitku neopomněl a při jejím vypořádání se přiklonil k tomu, co před ním vyslovil žalovaný, aniž dovodil potřebu tyto věcně správné závěry opakovat. Poukázal přitom i na důkazy, z nichž tyto závěry plynou.

[23] Stěžovatel v textu kasační stížnosti zachytil i fotografii pocházející z rychloměru zobrazující jím řízené vozidlo při měření rychlosti. Na rozdíl od krajského soudu měl za to, že na fotografii je zachycena jen zadní část vozidla (nikoliv vozidlo celé), která se nachází v levé části fotografie (nikoliv v jejím středu); poznávací značka vozidla nadto není čitelná. Z toho dovodil, že závěry krajského soudu jsou v rozporu se skutečností.

[24] Nejvyšší správní soud ověřil, že krajský soud své závěry opřel o skutečnosti, jež se podávají ze správního spisu. Nikoliv nekvalitní fotodokumentace pořízená rychloměrem, která je na straně 5 správního spisu přílohou oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ze dne 28. 10. 2014 (dále jen „oznámení o přestupku ze dne 28. 10. 2014“), zachycuje vozidlo řízené stěžovatelem s detailem na jeho registrační značku. Vozidlo je přitom zachyceno celé přibližně uprostřed fotografie (tj. ve standardní pozici), a to jako jediné. Krajský soud rovněž nepochybil, když za situace, kdy nic nenaznačovalo tomu, že k tzv. jednoduché reflexi došlo, nepožadoval vypracování odborného vyjádření ani znaleckého posudku, jak namítal stěžovatel.

[25] Stěžovatel měl dále za to, že na fotografii pořízené rychloměrem se nachází ještě další auto jedoucí před vozidlem řízeným stěžovatelem ve stejném pruhu; rychloměr podle něj zaměřil a změřil rychlost právě tomuto dalšímu vozidlu. Stěžovatel namítal, že z napadeného rozsudku není zjevné, jakým způsobem dospěl krajský soud k

jinému závěru, a to že na fotografii je zachyceno buď auto jedoucí v protisměru, nebo protijedoucí tramvaj.

[26] Nejvyšší správní soud má především za to, že pro posuzovanou věc je stěžejní zejména to, jaké vozidlo rychloměr zaměřil a zda právě tomuto vozidlu následně změřil rychlost. K této otázce se krajský soud vyjádřil a dovodil, že uvedeným vozidlem je podle fotodokumentace k oznámení o přestupku ze dne 28. 10. 2014, a to i s ohledem na shora uvedené (srov. odst. [24]) prokazatelně vozidlo, které řídil stěžovatel (skutečnost, že řidičem byl právě stěžovatel, nebyla sporná). Vyřešení otázky, jakému vozidlu patří další světla na této fotografii, jakkoliv i k ní se krajský soud vyjádřil, bylo zcela nadbytečné a pro posouzení věci bez jakéhokoliv významu.

[27] Stěžovatel také krajskému soudu vytkl, že se řádně nevypořádal s žalobními námitkami týkajícími se ustavení policejního vozidla před prováděným měřením rychlosti. Uvedl, že podle návodu k obsluze rychloměru je k ustavení měřícího vozidla nezbytná vzájemná součinnost nejméně dvou osob, přičemž jak vyplývá z výpovědi zasahujících policistů, provedl ustavení pouze jeden z nich. Jelikož také bylo vozidlo měřící rychlost vozidlem zásahovým, mělo být takové ustavení provedeno po každém výjezdu před novým měřením.

[28] Krajský soud k tomu vyslovil, že: *„[s]e neztotožňuje s argumentací žalobce, že zásahové vozidlo policistů nebylo před měřením řádně ustaveno. Z pasáže k návodu k obsluze radaru, kterou citoval žalobce v podané žalobě, dle náhledu soudu nevyplývá, že by k ustavení vozidla bylo zapotřebí minimálně dvou osob. Str. N. i str. H. shodně uvedli, že vozidlo bylo ustanoveno v souladu s návodem k obsluze radaru. Dále soud uvádí, že z jejich výpovědí jednoznačně vyplývá, že jsou k měření rychlosti řádně proškoleni.*“ Dále také uvedl, že: *„pro danou věc není relevantní, kolik vozidel zasahující policisté v daný den zaměřili, kolik výjezdů poté uskutečnili a zda před každým měření řádně ustavili vozidlo. Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že proškolení zasahující policisté řádně ustavili vozidlo před měřením rychlosti vozidla žalobce.*“ Uvedené závěry považuje kasační soud za dostatečné, logické a dobře srozumitelné.

[29] Polemizoval-li s nimi stěžovatel i věcně [v čemž bylo možno spatřovat uplatnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud dodává, že má ve shodě s krajským soudem za to, že ze stěžovatelem citované pasáže návodu k obsluze rychloměru nevyplývá, že by k řádnému ustavení měřícího vozidla bylo zapotřebí dvou osob. Z věty, že: *„[p]olohu vozidla (jeho podélnou osu) musíme nastavit tak, aby průhled muška-hledí přes přípravek směřoval přesně na výtyčku, která je umístěna cca 10m před vozidlem. Případnou korekci provádíme změnou polohy vozidla*“ nelze dovodit, že je nezbytné, aby výtyčku někdo (druhá osoba) držel, jak uvedl stěžovatel. Nejvyšší správní soud se také ztotožnil se závěrem krajského soudu o tom, že pro posuzovanou věc nebylo důležité zkoumat, zda bylo v daný den po každém zásahu před každým měřením provedeno ustavení vozidla, nýbrž to, že vozidlo bylo řádně ustaveno před měřením vozidla, jež řídil stěžovatel. Tato skutečnost nebyla v řízení zpochybněna.

[30] Stěžovatel nakonec krajskému soudu vytkl i to, že se v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně nezabýval všemi důkazními návrhy obsaženými v žalobě. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že krajský soud nejprve na str. 10-11 napadeného rozsudku vyslovil, že: *„[s]právní orgány si tedy opatřily dostatek důkazů, které vytvořily dostatečně jednoznačný, zájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. Nijak neprokazují, jak se žalobce milně* (sic!) *domnívá, že by bylo měřeno chybně*" a následně na straně 12 napadeného rozsudku doplnil, že: *„[...]důkazy navrhované žalobcem neprováděl pro jejich nadbytečnost, neboť má za prokázané, že se žalobce shora uvedeného přestupku dopustil.*" Je tedy zjevné, že krajský soud považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný, a proto neshledal potřebu provádět další stěžovatelem navrhované důkazy. S tím se nyní ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[31] Pokud stěžovatel v této souvislosti odkazoval na rozsudek kasačního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014 - 34, nelze s ohledem na výše uvedené jinak než uzavřít, že krajský soud při vydání napadeného rozsudku postupoval způsobem, který odpovídá zásadám v něm uvedeným. Krajský soud totiž stěžovatelem další navrhované důkazy nepřipustil jako nadbytečné proto, že dovodil, že ve správním řízení (i vzhledem k výsledkům provedeného dokazování) byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti (§ 3 správního řádu), a tento svůj závěr také, byť stručně, odůvodnil.

[32] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důkazy provedené ve správním řízení (viz odst. [4]) je nutno v daném případě považovat, i vzhledem k pasivitě stěžovatele ve správním řízení, za plně dostačující k tomu, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ale též usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71).

VI.

[33] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu